

การประเมินผลตามสภาพจริง
ผ่านกิจกรรมวัดประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

Authentic Assessment via Evaluation Activity of the Arts Learning Area
in Chulalongkorn University Demonstration Secondary School

วิชวลัมพก์ เหล่าวานิช

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการนำเสนอหลักคิดในการใช้กระบวนการประเมินผลตามสภาพจริง มาบูรณาการใช้ในวิชาศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ซึ่งเป็นการประเมินผลในลักษณะที่เป็นกระบวนการในการประเมินการปฏิบัติงานของผู้เรียนในสถานการณ์จริง หรือคล้ายสถานการณ์จริง ทั้งในและนอกห้องเรียน เน้นให้ผู้เรียนได้ความเข้าใจและทักษะการคิดที่ซับซ้อน โดยสร้างสรรค์ที่บูรณาการความรู้และทักษะเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ไปสู่ชีวิตจริงได้ โดยชิ้นงานที่ทำเป็นงานที่ใช้ทักษะในการคิดขั้นสูง ซึ่งมีความแตกต่างจากการวัดประเมินผลโดยทั่วไปที่มุ่งเน้นผลลัพธ์หรือผลงานเป็นหลัก หรือใช้การแสดงของนักเรียนเพียงครั้งเดียวเพื่อตัดสินความสามารถทางดนตรีของผู้เรียน ผู้เขียนได้นำเสนอตัวอย่างกรณีศึกษาโครงการวัดประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพการนำทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดความรัก ความเข้าใจ ความซาบซึ้งในศิลปะผ่านกระบวนการฝึกปฏิบัติที่ได้ทำงานศิลปะตามสภาพจริง

คำสำคัญ: การประเมินผลตามสภาพจริง /ดนตรีศึกษา/ศิลปศึกษา/ดนตรีในมัธยมศึกษา

Abstract

This article presents the integration of authentic assessment for the Arts, Music, and Performing Arts subjects. The assessment evaluates student work in actual situations or simulations both in and out of the classroom. In this assessment, students are encouraged to show their understanding and complex thinking skills. Through tasks that integrate both knowledge and skills, students can better connect the knowledge obtained into the real world. The unique feature of this assessment is the use of tasks that require complex thinking skills, which is different from typical assessment in the Arts that focuses on the outcome, output, or recital to determine the student's ability. The author presents a case study of the evaluation activity of the Arts Learning Area in Chulalongkorn University Demonstration Secondary School to illustrate how the theory can be applied to actual situations. By using activities in actual settings, students can grow to love, understand, and better appreciate the Arts.

KEYWORDS: AUTHENTIC ASSESSMENT/ MUSIC EDUCATION/ ART EDUCATION/ MUSIC IN SECONDARY SCHOOL

บทนำ

“อาจารย์ครับ ผมอยากเป็นหมอ ผมจะเรียนศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ไปทำไม ในเมื่อผมไม่ต้องใช้คะแนนสอบวิชาพวกนี้” หลังจากที่ได้ฟังคำถามของนักเรียนคนนี้ ทำให้ผู้เขียนเกิดความคิดขึ้นในหลาย ๆ มุมมอง มุมมองแรกคงหนีไม่พ้นมุมมองเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษา ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ที่ผู้คนในสังคมส่วนใหญ่ยังคงไม่เข้าใจว่าเรียนวิชาเหล่านี้ไปทำไม หรือมองว่าเป็นวิชาเพื่อความบันเทิง สนุกสนาน ไม่มีแก่นสาร ไร้สาระ สุดท้ายวิชาศิลปะ ดนตรีนาฏศิลป์ ก็ถูกมองว่าเป็นวิชาสายขอบ (Amadio, Truong, & Tschurenev, 2006; วิชวลัฒนพลค์ เทลล่ววณลข, 2556) แต่ในอีกแง่มุมมองหนึ่งก็ทำให้ผู้เขียนมุ่งจุดสนใจไปที่คำว่า “คะแนน” ซึ่งคำว่า “คะแนน” ในความหมายของนักเรียนคนนี้อาจคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในการเรียน ในเมื่อไม่ต้องใช้คะแนน ก็ไม่ต้องเรียน เพราะเรียนไปเพื่อคะแนนเท่านั้น

ด้วยหลักคิดดังกล่าวจึงไม่แปลกอะไรนัก เนื่องจากคำว่าคะแนนนั้น เป็นนวัตกรรมด้านการวัดประเมินผลที่ได้รับความนิยมและนำมาใช้อย่างแพร่หลายในระบบการศึกษาปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคะแนนจากการทดสอบต่างๆ ที่นักประเมินผลส่วนใหญ่ยังนิยมใช้วิธีการสอบด้วยแบบสอบในการประเมินพัฒนาการและตัดสินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนตลอดจนใช้ในการตัดสินใจคัดเลือกผู้เรียนเข้าศึกษาต่อในระดับต่าง ๆ ทำให้ตัวเลขเหล่านี้มีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากในการตัดสินชะตากรรมของผู้เรียน หากนักเรียนได้คะแนนสูง ๆ ก็จะทำให้ได้รับโอกาสไปอยู่ในสถานศึกษาที่ดี หากได้คะแนนต่ำจะไม่สามารถเข้าศึกษาในสถานศึกษาที่ตั้งความหวังไว้ได้ ดังนั้นความมุ่งหมายของนักเรียนส่วนใหญ่จึงต้องการที่จะทำคะแนนให้ได้สูง ๆ ด้วยวิธีการต่าง ๆ ทำให้เกิดปัญหาทางการศึกษาหลายประการ อาทิ ปัญหาการจ้างทำการบ้าน ปัญหาการเรียนพิเศษของนักเรียนในโรงเรียนกวดวิชา เพราะท้ายที่สุดสถาบันอุดมศึกษาจะใช้คะแนนสอบเป็นเกณฑ์หลักในการพิจารณารับนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้วิธีคิดของสังคมติดกับดักอยู่กับคำว่า “คะแนน” ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว การวัดประเมินผลทางศิลปะที่ได้นั้น มิได้เกิดขึ้นเฉพาะการสอบท้ายภาคเรียน แต่ควรเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกครั้งที่นักเรียนตอบคำถามในห้องเรียน ระหว่างการฝึกซ้อม หรือเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกนาทีก่อนที่นักเรียนจะรู้เกิดขึ้น (Lehman, 2007) อย่างไรก็ตามกระบวนการเหล่านี้มักเป็นสิ่งที่ถูกละเลย ทำให้วาทกรรม “คะแนนสอบ” ยังคงครอบงำระบบการศึกษาอยู่ในปัจจุบัน

คำถามที่ผู้เขียนอยากชวนคิด คือ ตั้งแต่ผู้เขียนเริ่มใช้ชีวิตอยู่ในระบบการศึกษาทางศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ มีความสงสัยมาตลอดว่า วิชาศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ มีกระบวนการในการวัดผลอย่างไรให้มีความเที่ยงตรง แม่นยำ และกระบวนการดังกล่าวมีอยู่จริงหรือไม่ โดยเฉพาะการอยู่ภายใต้ระบบคิดทางการศึกษาที่ครอบงำด้วยวิทยาศาสตร์ แต่วิชาศิลปะเป็นกระบวนการทางสุนทรียศาสตร์ เป็นเรื่องของรสนิยม ความชื่นชอบ ความสวยงามสามารถนำเกณฑ์ในการวัดผลแบบประเพณีนิยมที่นิยมใช้กันในระบบการศึกษาที่เน้นความถูกต้องของการตอบข้อสอบในสภาพสมมติในการทดสอบมุ่งประเมินความรู้ความจำ ความเข้าใจในตรรกะแบบวิทยาศาสตร์ โดยใช้หลักฐานทางอ้อม เช่น คะแนนจากการสอบข้อเขียน มาตัดสินความสวยงาม ความคิดสร้างสรรค์ รสนิยม ความชื่นชอบทางศิลปะได้หรือไม่อย่างไร

ไม่ว่าจะมีคำตอบหรือไม่ ท้ายที่สุดครูศิลปะก็ต้องมีระบบการประเมินที่ได้รับการยอมรับ เนื่องจากยังไม่มีนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่จะสร้างความเชื่อให้สังคมเห็นถึงผลลัพธ์ของการศึกษาได้ดีกว่าคะแนน ดังนั้นการวัดผลด้วยคะแนนสอบก็เป็นสิ่งที่ต้องมีและปรากฏ

อยู่ในระบบของการวัดประเมินผลการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และระบบระเบียบการประเมินเหล่านั้นต้องเป็นไปด้วยกระบวนการที่น่าเชื่อถือ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับครูผู้สอน ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ อย่างหนึ่ง ซึ่งครูผู้สอนศิลปะดนตรีนาฏศิลป์ ต้องมีความคิดในเชิงบวกว่าวิชาศิลปะเป็นวิชาที่มีความสำคัญทางวิชาการเทียบเท่ากับวิชาอื่น ๆ และต้องช่วยกันสร้างเกณฑ์ในการวัดประเมินผลที่น่าเชื่อถือ ภายใต้อำนาจเข้าใจในธรรมชาติของวิชา และเกณฑ์การประเมินที่น่าเชื่อถือนี้อาจจะเป็นสิ่งที่เพิ่มความเข้าใจถึงประโยชน์ และคุณค่าของวิชาศิลปะต่อสาธารณชน (Edmund, Birkner, Burcham, & Heffner, 2007)

ความพยายามในการสร้างเกณฑ์เพื่อตัดสินผลงานทางศิลปะที่น่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับนั้น มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประกวดแข่งขันทางดนตรี ศิลปะ ทั่วไป ซึ่งมีความแตกต่างหลากหลายอยู่มาก ส่วนใหญ่เป็นการตัดสินจากผลงานหรือผลลัพธ์จากแสดงที่เกิดขึ้นในวันนั้น ๆ อาทิ ผู้ที่ชนะเลิศการประกวดดนตรีรายการหนึ่ง อนุমানได้ว่า เขาสามารถบรรเลงดนตรีได้ถูกต้อง ไพเราะ ตามกฎเกณฑ์ของกรรมการตัดสิน ในเวลานั้น ในเวลานั้น ซึ่งหากเปลี่ยนวัน เวลา สถานที่ในการแสดง นักดนตรีคนนั้นอาจไม่ได้รับรางวัลชนะเลิศก็เป็นได้ เนื่องจากการตัดสินดังกล่าวเป็นการตัดสินจากผลงานบนเวที ณ ขณะนั้น

คำถามคือ หากครูดนตรีในโรงเรียนนำหลักเกณฑ์การตัดสินผลงานทางศิลปะดังกล่าวมาใช้วัดผลการเรียนศิลปะในโรงเรียน โดยการแสดงของนักเรียนเพียงครั้งเดียว เพื่อตัดสินความสามารถทางดนตรีของผู้เรียนจะมีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด เนื่องจากการประเมินผลของนักเรียนที่ตัดสินต้องพิจารณาพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม พัฒนาการทางศิลปะ รสนิยมทางศิลปะ และผลการสอบวัดควบคุมกันไปกับการเรียนการสอน ดังนั้น หากนำเฉพาะเกณฑ์การตัดสินทางศิลปะที่พัฒนาจากการประกวดมาใช้ในการประเมินผลทางศิลปะด้วยการแสดงครั้งเดียว จะไม่สามารถประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Edmund et al., 2007)

การประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment)

ด้วยเหตุดังกล่าวจึงเป็นที่มาของการนำวิธีการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) มาใช้ในการประเมินผลงานทางศิลปะของผู้เรียน โดยการประเมินผลตามสภาพจริง หมายถึง กระบวนการในการประเมินความสามารถ และกระบวนการในการประเมินการปฏิบัติงานของผู้เรียนในสถานการณ์จริง หรือคล้ายสถานการณ์จริง ทั้งในและนอกห้องเรียน เน้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความเข้าใจและทักษะการคิดที่ซับซ้อน โดยงานที่ผู้เรียนทำมีลักษณะเป็นงานที่บูรณาการความรู้และทักษะเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนสามารถ

เชื่อมโยงความรู้ไปสู่ชีวิตจริงได้ โดยงานที่ทำเป็นงานที่ใช้ทักษะในการคิดขั้นสูง (Svinicki, 2004; Winggins, 1989; กมลวรรณ ตังธนานนท์, 2549; กระทรวงศึกษาธิการ, 2540; บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์, 2544)

งานวิจัยหลายฉบับได้สนับสนุนแนวคิดว่าการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) ช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนความรู้สึกร่วมและเป็นเจ้าของผลงาน โดยเปลี่ยนบทบาทของผู้เรียนจากที่เป็นผู้รับการทดสอบไปเป็นผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยตรง ตั้งแต่การออกแบบกิจกรรม การวางแผนการทำงานร่วมกัน ซึ่งมีส่วนช่วยเพิ่มความเข้าใจในการเรียนรู้ได้มากขึ้น (Andrade, 1998; Burack, 2002; Wenger, 2004; Winger, 2005) อีกทั้งการวัดประเมินผลตามสภาพจริงกำลังได้รับความนิยมทำให้มีการจัดกิจกรรมและการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาเกี่ยวกับการประเมินผล ทางศิลปะอย่างต่อเนื่องในระดับนานาชาติ (Lively, 2007)

จากนิยามและข้อดีของการประเมินผลตามสภาพจริงดังกล่าว ผู้เขียนคิดว่ามีความสอดคล้องและเป็นไปได้อย่างมากในการนำหลักคิดนี้มาใช้ในการประเมินผลทางศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ เนื่องจากสภาพจริงของศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ นั้นมีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในสังคมเป็นอย่างมาก ศิลปะที่แยกออกจากชีวิตไร้สาระฉาบฉวย การประเมินทางศิลปะที่วัดแต่เนื้อหาที่ย่อมไร้สาระฉาบฉวยนั้น วิชาศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์เป็นวิชาทักษะ หากผู้เรียนสามารถมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติกับสภาพจริง เครื่องดนตรีจริง บรรเลงเพลงจริง ๆ ได้วาดภาพจริง ได้แสดงจริง จะทำให้การเรียนรู้การสอนเป็นไปอย่างมีความหมาย

แต่ในสภาพความเป็นจริงในหลาย ๆ ครั้ง ครูผู้สอนก็จำเป็นต้องนำสถานการณ์จำลอง อาทิ นำรูปภาพเครื่องดนตรี บรรยายภาคการแสดงดนตรีจาก วิดีทัศน์ ของศิลปินที่มีชื่อเสียง มาใช้เป็นสื่อการสอน ซึ่งสื่อดังกล่าวสามารถใช้เพื่อสร้างบรรยากาศมาในการสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียน แต่ต้องระมัดระวังไม่ใช้สื่อดังกล่าวเป็นหลักเพื่อมุ่งเน้นการสอนแบบบรรยาย เนื่องจากจะเป็นการทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสได้ทดลองปฏิบัติงานศิลปะจริง ซึ่งหน้าที่ของครูศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ที่ดีควรต้องจัดการเรียนรู้ให้เกิดความสมดุลในการเรียนการสอน ดังนั้นในลำดับต่อไป ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางการวัดประเมินผลตามสภาพจริงของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม ซึ่งอาจนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละสถานศึกษาต่อไปได้

โครงการวัดประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

โครงการวัดประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระศิลปะเกิดจากคณาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม มีแนวคิดที่จะจัดโครงการประเมินความรู้ทางด้านศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ของผู้เรียน ภายใต้บริบทที่มีความหมาย ภายใต้สภาพหรือสถานการณ์ที่ให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ ความสามารถ และทักษะทางศิลปะ ในสภาพใกล้เคียงกับชีวิตจริงของผู้เรียนอย่างบูรณาการเชิงสร้างสรรค์ จึงได้ร่วมมือกันจัดโครงการประเมินผลการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาทางความคิดสร้างสรรค์ และรู้จักการบูรณาการประยุกต์ใช้ความรู้ได้อย่างเหมาะสมจากสถานการณ์จริง และเพื่อเป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามสภาพจริงที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยตรง อันจะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดต่อนักเรียนและโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

การวางแผนการดำเนินการ

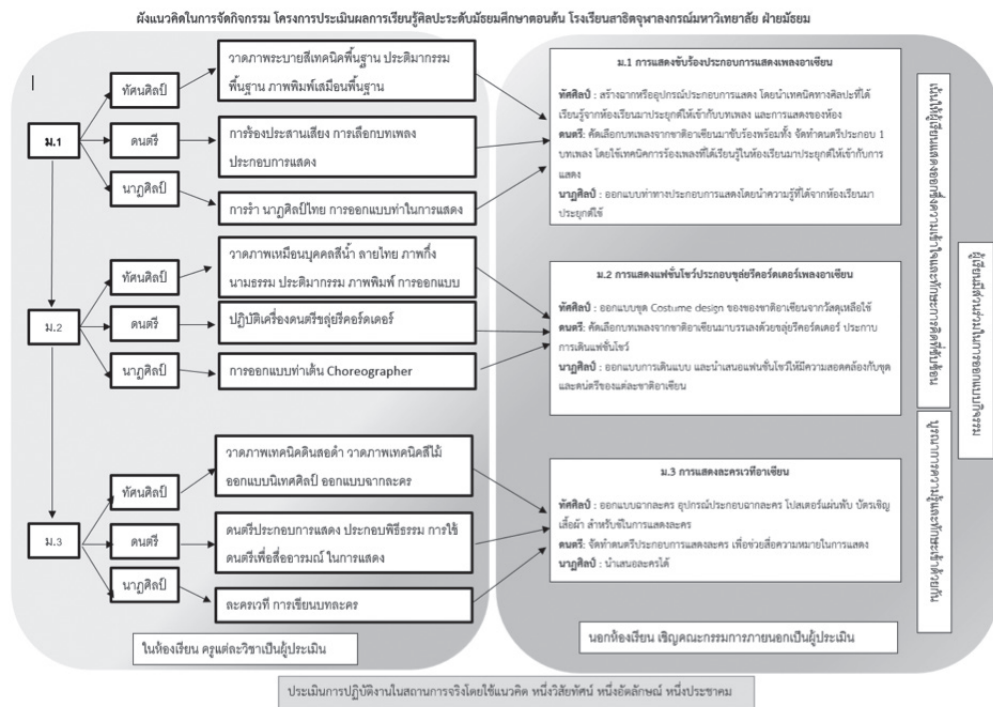
คณาจารย์ในกลุ่มสาระฯ ศิลปะ จะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบโดยแต่ละระดับชั้น จะมีผู้ประสานงานระดับชั้นเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมหลัก เริ่มจากการนำหลักสูตรมาศึกษา และวางแผนการทำงานร่วมกันแบบบูรณาการทั้งสามสาระ คือ ทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ จากนั้นจึงมีการกำหนด หัวเรื่องหลักหลัก (Theme) ในการสอน ตัวอย่างเช่น อาจารย์ผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 -3 ได้กำหนดแนวคิดหลักคือ หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม เพื่อแสดงถึงประสบการณ์และมุมมองเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน ดังนั้น อาจารย์แต่ละท่าน จะต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องกับหัวเรื่องดังกล่าว

ตัวอย่างเช่น ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาระดนตรีจะเตรียมการสอนเกี่ยวกับการร้องเพลงประสานเสียงของชาติอาเซียน สาระนาฏศิลป์จะสอนเกี่ยวกับนาฏศิลป์อาเซียน และสาระทัศนศิลป์ จะเป็นการสอนให้นักเรียนใช้ฉากหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดง นักเรียนจะใช้ความรู้พื้นฐานด้านการวาดภาพระบายสี การจัดองค์ประกอบ โครงสร้างทางประติมากรรมและสถาปัตยกรรมไทย มาใช้ประกอบการแสดงให้สวยงามยิ่งขึ้น โดยใช้ความสามารถของนักเรียนทั้งห้อง และผลงานสุดท้ายในของนักเรียนจะเป็นการการแสดงเกี่ยวกับอาเซียน โดยต้องมีการร้องเพลง ออกแบบท่าเต้น และออกแบบฉากประกอบการแสดง

สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จะเป็นการเดินแฟชั่นในหัวเรื่องอาเซียนเช่นกัน โดยสาระทัศนศิลป์จะสอนเรื่องออกแบบชุด (Costume Design) โดยทำจากวัสดุเหลือใช้จำนวน

28 ชุดของประเทศในประชาคมอาเซียน สารนาฏศิลป์ฝึกนักเรียนเดินแบบตามทำนองเพลง และทำแสดงสารคดีให้ให้นักเรียนแต่ละห้องเป้าสู่สากล ตามเพลงที่กำหนดเพื่อให้นักเรียนห้องตนเองเดินแบบ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นำเสนอผลงานการแสดงละครเวที ในหัวเรื่อง อาเซียน โดยให้นักเรียนแบ่งฝ่ายจัดการแสดงออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ เช่น ฝ่ายกำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง นักแสดง ฝ่ายฉาก ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ฝ่ายเทคนิคแสง สี เสียง เป็นต้น ตามที่ได้ศึกษามา โดยมีความยาวในการแสดงไม่เกินห้องละคร 15 นาที ในการแสดงละครของแต่ละห้องจะเน้นเรื่องความประทับใจ ความสะอาด และสามารถแสดงได้ตามเรื่องที่นักเรียนได้เขียนบทละครไว้ได้อย่างถูกต้องและรู้เรื่อง สำหรับการเรียนการสอนในสาระทัศนศิลป์ จะเป็นการสอนออกแบบฉากละคร เครื่องประกอบฉากและอุปกรณ์ ออกแบบโปสเตอร์แผ่นพับ บัตรเชิญเพื่อประชาสัมพันธ์ และออกแบบตัดแปลงเสื้อผ้าสำหรับการแสดง สารนาฏศิลป์ สอนการแสดง การเขียนบทละคร การกำกับและออกแบบการแสดงการเพื่อให้นักเรียนสามารถนำเสนอเรื่องราวที่สามารถเข้าใจได้ง่าย และบทบาทการแสดงละคร และในส่วนของ สารคดี สอนวิธีการคัดเลือกเพลงประกอบการแสดง เพื่อใช้ดนตรีเป็นสื่ออารมณ์ และความหมาย ซึ่งรายละเอียดของการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้แสดงไว้ในผังแนวคิดต่อไปนี้



วิธีการประเมินตามสภาพจริง

เมื่อกำหนดหัวเรื่องและวางแผนการทำงานร่วมกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อาจารย์แต่ละท่านจะมีอิสระเสรีในการกำหนดวิธีการประเมินให้สอดคล้องกับสภาพจริง ซึ่งสภาพจริงในที่นี้หมายถึง การประเมินด้วยวิธีการอันหลากหลายที่เกิดขึ้นจริงในสถานการณ์การเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งคำถามที่สำคัญที่น่าขบคิด คือ อะไรคือสภาพจริง เราจะทำให้นักเรียนเข้าถึงสภาพจริงนั้นได้อย่างไร ในเมื่อสาระทางศิลปะบางสาระ แทบจะไม่เหลือสภาพจริงอยู่ในสังคมอีกต่อไป ตัวอย่างเช่น ถ้าพิจารณาสภาพจริงของดนตรีไทยในสังคมนั้น นักเรียนแทบไม่มีโอกาสพบเห็นดนตรีในในงานบวช งานแต่ง หรือพิธีกรรมต่างๆ ในสังคมปัจจุบัน ซึ่งครูหลายท่านก็พยายามแก้ปัญหาดังกล่าวโดยการนำภาพถ่าย หรือ สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ มาให้นักเรียนได้ดู แล้วจึงออกข้อสอบให้นักเรียนตอบคำถามจากความรู้ความจำ

สำหรับวิธีหนึ่งที่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยมใช้ในการแก้ปัญหา คือการจำลองสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสภาพจริงมากที่สุด อาทิ โรงเรียนจัดพิธีไหว้ครูนาฏศิลป์ดนตรีไทย เพื่อให้นักเรียนได้เห็นของจริงและเรียนรู้จากสภาพจริง ได้ทำงานและเตรียมการด้วยตนเอง หรือจัดให้มีการแสดงดนตรี ศิลปะต่าง ๆ ในโครงการวัดประเมินผลการเรียนรู้ศิลปะด้วยวิธีการวัดประเมินที่หลากหลาย

อย่างไรก็ตามกิจกรรมในการประเมินตามสภาพจริงจึงควรมีลักษณะต่อเนื่องตามระดับของสภาพจริงตั้งแต่น้อยไปหา มาก ยังมีลักษณะสอดคล้องกับชีวิตจริงมาก การประเมินก็ยิ่งมีความเหมาะสมมาก อาทิ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การสอนดนตรีอาเซียนอาจเรียงลักษณะชิ้นงานที่มีความคล้ายสภาพจริงน้อยและมีความซับซ้อนน้อยไปสู่ชิ้นงานที่มีความคล้ายสภาพจริงมาก ความซับซ้อนมาก ได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนหาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องดนตรีในประเทศลาวและนำมารายงานหน้าชั้น
2. ให้นักเรียนชมการแสดงนาฏศิลป์ของประเทศลาวจากทาง YouTube และแบ่งกลุ่มวิจารณ์งานดังกล่าว

3. ให้นักเรียนจัดการแสดงเกี่ยวกับประเทศลาว โดยต้องมีการนำเพลงจากประเทศลาวมาบรรเลงร่วมกับคิดประดิษฐ์ท่าทางในการแสดง รวมถึงการสร้างฉากประกอบมีความเหมาะสมกับการแสดง

ลักษณะสถานการณ์ดังกล่าวจะมีลักษณะของการประเมินสภาพจริงน้อยไปหา มาก ซึ่งถึงแม้ว่ากิจกรรมในข้อ 1 ที่ให้นักเรียนทำจะมีลักษณะคล้ายกับสภาพจริงน้อยมากก็ตาม แต่ก็ยังคงเป็นสถานการณ์ที่ทำให้มีโอกาสดูใช้ความรู้ ส่วนกิจกรรมในข้อ 3 จะเห็นได้ว่ามีความคล้ายกับสถานการณ์จริงมาก นักเรียนจะได้แสดงดนตรี ได้จัดการการแสดง ได้ทำงานกลุ่มร่วมกัน ซึ่งต้องให้ทักษะที่ซับซ้อนกว่ามากในการทำงาน

ตามทฤษฎีแล้ววิธีการประเมินตามสภาพจริงนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 วิธี ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ การประเมินการปฏิบัติงาน และการประเมินโดยแฟ้มสะสมผลงาน (กมลวรรณ ตังธนากานนท์, 2549) สำหรับในบทความนี้ผู้เขียนขอนำเสนอเฉพาะในส่วน

ของการประเมินการปฏิบัติงาน เนื่องจากมีความสอดคล้องกับกิจกรรมวัดประเมินผลกลุ่มสาระที่กำลังนำเสนออยู่ในบทความนี้

การประเมินการปฏิบัติการเป็นการประเมินเพื่อทดสอบทักษะและความสามารถ นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ตลอดจนแก้ปัญหาต่าง ๆ ของของผู้เรียน โดยผ่านการทำกิจกรรมหรือปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับสภาพจริง ซึ่งรูปแบบของงานที่จะใช้ประเมินนั้นมีอยู่หลายรูปแบบ สำหรับในบริบทของโรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ได้เลือกรูปแบบงานที่เป็นเหตุการณ์ (Event Tasks) โดยเป็นการวัดความสามารถของผู้เรียนได้อย่างกว้างขวาง

ตัวอย่างเช่นในวิชาดนตรี แทนที่จะใช้การสอบร้องเพลงแบบรายบุคคล และให้คะแนนตามความสามารถ แต่ผู้สอนเลือกใช้วิธีการที่มีการสมมติสถานการณ์คล้าย ๆ กับรายการ The Voice แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นนักร้อง และอีกกลุ่มเป็นผู้วิจารณ์ (Commentator) และให้สลับบทบาทกันหลังจากแสดงเสร็จสิ้น เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่นักเรียนชื่นชอบ โดยนักเรียนจะต้องเตรียมตัวฝึกร้องเพลงมาอย่างดี อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ การสอนหัวข้อความสำคัญและคุณค่าของวิชานาฏศิลป์ ครูจะให้นักเรียนทำสารคดี ถ่ายเป็นคลิปวิดีโอ หรือ ทำเป็นหนังสือ โดยการผูกเรื่องราวเป็นเนื้อเรื่องและไปสัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ ในโรงเรียนเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อวิชานาฏศิลป์ เป็นต้น และชิ้นงานดังกล่าวสามารถเก็บเป็นหลักฐานเพื่อใช้ในการประเมิน อีกทั้งยังเป็นชิ้นงานที่สร้างความภาคภูมิใจให้กับนักเรียนอีกด้วย

นอกจากกิจกรรมในการประเมินที่หลากหลายดังที่ได้กล่าวไปแล้ว การให้นักเรียนมีโอกาสมประเมินตนเอง และกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนด้วยตนเอง ยังเป็นอีกรูปแบบหนึ่งในการประเมินตามสภาพจริงที่ได้ผลดีสำหรับนักเรียนระดับมัธยม (Meale, 2005; Oare, 2007) เนื่องจาก นักเรียนมัธยมสามารถสื่อสารได้อย่างมีความหมายเพียงพอที่จะอธิบายสิ่งที่ตนเชื่อ และมีส่วนร่วม นักเรียนสามารถจัดการข้อมูลและถ่ายทอดทางลายเขียน และนำเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Nutter, 1999)

สิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นตัวอย่างกิจกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างช่วงการเรียน แต่สำหรับในช่วงท้ายของภาคการศึกษาจะมีการจัดการแสดงใหญ่ โดยมีการบูรณาการร่วมกันระหว่างทั้งสามสาระการเรียนรู้ ดังรายละเอียดที่ได้เสนอไว้ในแผนภูมิที่ผ่านมา แต่สิ่งที่ทำให้การประเมินมีคุณค่าและความหมายมากขึ้นคือ ในการประเมินผลท้ายภาคการศึกษาจะมีการเชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก อาทิ วิทยาลัยนาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ หรือ ศิลปินจากกรมศิลปากร มาเป็นกรรมการตัดสินและให้คะแนน ซึ่งเมื่อได้คะแนนจากการแสดงดังกล่าวแล้ว จะนำมารวมกับคะแนนที่เรียนในห้องเรียนทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี เข้าด้วยกัน และตัดสินผลการเรียนออกมาเป็นคะแนนในที่สุด โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนที่ชัดเจนแตกต่างกันไปในแต่ละสาระการเรียนรู้ ดังที่ปรากฏอยู่ในตารางด้านล่างนี้

ตัวอย่างเกณฑ์การใช้คะแนนโครงการประเมินผลการเรียนรู้ศิลปะระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

ระดับ ชั้น	ลำดับ ที่	คณะ กรรมการ ตัดสิน	สาระ	เกณฑ์/คะแนน						ตัดเกรด ปลายภาค (%)
				ทัศนศิลป์	ดนตรี	นาฏศิลป์				
ม.1	1		ดนตรีไทย	สุนทรีयरสรค์	20 คะแนน	คุณภาพเสียงร้อง น้ำเสียง	10 คะแนน	ความสวยงามของท่า	10 คะแนน	5%
	2		นาฏศิลป์	สัมพันธ์ดุริยศิลป์	10 คะแนน	ความกลมกลืนในการร้อง	10 คะแนน	ท่าทางเหมาะสมกับจังหวะ	10 คะแนน	
	3		ทัศนศิลป์	ทักษะศิลป์	10 คะแนน	ความถูกต้องของทำนองและจังหวะ	10 คะแนน	ท่าทางที่เหมาะสมกับแนวคิด	10 คะแนน	
	4		ทัศนศิลป์	งานศิลป์ท้องถิ่นไทย	10 คะแนน	การเลือกเพลงและการออกแบบ		ความมั่นใจของผู้แสดง	10 คะแนน	
	5			รวม	50 คะแนน	การแสดงให้สอดคล้องกับบทเพลง	10 คะแนน	ความพร้อมเพรียง	10 คะแนน	
						การมีส่วนร่วมของนักเรียนในห้อง	10 คะแนน	รวม	50 คะแนน	
						รวม	50 คะแนน			
ม.2	6		ดนตรีสากล	ความคิดสร้างสรรค์	10 คะแนน	ความถูกต้องของผลงาน	10 คะแนน	ความสวยงามของท่า	20 คะแนน	5%
	7		นาฏศิลป์	การเลือกใช้วัสดุ	10 คะแนน	คุณภาพเสียง	10 คะแนน	ท่าทางที่เหมาะสมกับจังหวะ	10 คะแนน	
	8		ทัศนศิลป์	ความประณีตสวยงาม	10 คะแนน	ลักษณะการบรรเลง	10 คะแนน	ท่าทางที่เหมาะสมกับแนวคิด	10 คะแนน	
	9		ทัศนศิลป์	การนำเสนอแนวคิด	10 คะแนน	ความกล้าแสดงออก	10 คะแนน	ความมั่นใจของผู้แสดง	10 คะแนน	
				เอกลักษณ์ของชาติ	10 คะแนน	ปฏิสัมพันธ์กับวงดนตรี	10 คะแนน	รวม	50 คะแนน	
				อาเซียน	10 คะแนน	รวม	50 คะแนน			
				รวม	50 คะแนน					
ม.3	10		ดนตรี	สามารถแสดงถึงสังคม	15 คะแนน	บทเพลงที่เลือกใช้	5 คะแนน	บทบาทนักแสดง	15 คะแนน	5%
	11		นาฏศิลป์	ฉากสอดคล้องกับบท	20 คะแนน	การใช้เสียงได้เหมาะสม	5 คะแนน	เนื้อเรื่อน่าสนใจ	10 คะแนน	
	12		ทัศนศิลป์	มีความพอดีกับบทละคร	10 คะแนน	รวม	10 คะแนน	ความพร้อมในการแสดง	10 คะแนน	
	13		ทัศนศิลป์	รวม	45 คะแนน			รูปแบบการนำเสนอ	10 คะแนน	
								รวม	45 คะแนน	

ที่มา : (กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม, 2556)

วิธีการประเมินดังกล่าวจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน เนื่องจากผู้ประเมินไม่ใช่เพียงแต่ครูผู้สอนเท่านั้น ยังมีบุคคลภายนอกที่นักเรียนไม่รู้จักคุ้นเคย อีกทั้งยังเกิดความรู้สึกในการแข่งขันกับห้องอื่น ๆ ในระดับชั้นเดียวกัน สะท้อนให้เห็นได้ว่าหากเราเลือกวิธีการประเมินที่เหมาะสมแล้วจะสามารถสร้างประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ประโยชน์ของการประเมินตามสภาพจริง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าการใช้วิธีการประเมินในลักษณะดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนบทบาทของผู้เรียนจากที่เป็นผู้รับการทดสอบไปเป็นผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยตรง ตั้งแต่การออกแบบกิจกรรม การวางแผนการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ความสามารถทางศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ มากกว่ามุ่งเน้นการทดสอบตามประเพณีนิยม อีกทั้งกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกระบวนการประเมินผลนั้นยังมีความใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

สิ่งที่น่าสังเกตประการหนึ่งในการประเมินผลตามสภาพจริงทางดนตรี คือ ผู้เรียนดนตรีมักมีปัญหาเรื่องวินัยในการฝึกซ้อม แต่ทันทีที่ต้องแสดงคอนเสิร์ตหรือจำเป็นต้องมีการแสดงเกิดขึ้น ผู้เรียนจะขยันซ้อมขึ้นมาเองโดยธรรมชาติ ดังนั้นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ร้อง เล่น เต้น จริง ได้รับประสบการณ์บนเวทีแสดง ได้เรียนรู้ความตื่นเต้น ได้รู้จักการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นบนเวที จึงส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางดนตรีเป็นอย่างมาก นอกจากนี้การจัดกิจกรรมตามสภาพจริงให้เกิดบรรยากาศการแข่งขันกันระหว่างห้องหรือ ระหว่างกลุ่ม ก็มีส่วนสำคัญในการสร้างแรงจูงใจสำหรับวัยรุ่น และทำให้ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้รับผิดชอบการเรียนรู้ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ของตนเอง และสามารถแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาการทำงานร่วมกันผ่านกระบวนการกลุ่ม ได้เป็นอย่างดี

ในส่วนของผู้ปกครองจะพบว่า การที่ได้เห็นบุตรหลานของตนได้แสดงผลงานบนเวทีนั้น น่าจะเป็นความสุขอย่างหนึ่งของผู้ปกครอง ซึ่งการใช้การประเมินตามสภาพจริงดังกล่าวทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างดี จากประสบการณ์ที่ผ่านมาผู้เขียนพบว่า ผู้ปกครองจะมีส่วนช่วยเหลือในกิจกรรมของเด็กเป็นอย่างมาก อาทิ การเตรียมเสื้อผ้า หน้า ผม ให้นักเรียน ซึ่งกิจกรรมการวัดประผลทางศิลปะที่ดีจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ปกครองมีบทบาทเข้มแข็งในการส่งเสริมการเรียนรู้ทางศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ และสร้างกำลังใจในการเรียนรู้ศิลปะของผู้เรียนเป็นอย่างดีเยี่ยม

สำหรับประโยชน์สูงสุดที่เกิดขึ้นจากการประเมินตามสภาพจริง คือ นักเรียนได้ใช้ทักษะการคิดซึ่งมีหลายทักษะซึ่งสอดคล้องกับทักษะการคิดขั้นสูง (ทิสนา แคมมณี, 2549)

อาทิ กระบวนการในการสร้างงาน นักเรียนต้องมีการร่วมในการค้นหาข้อมูล ประชุมหารือ เพื่อหาแนวคิดหลักร่วมกัน (ทักษะการลงสรุปความเห็น) นำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ แยกแยะเป็นประเด็นต่าง ๆ (ทักษะการวิเคราะห์) และนำความรู้ที่ผ่านการวิเคราะห์ มาผสมผสานสร้างสิ่งใหม่ที่แตกต่างจากเดิม สร้างองค์ความรู้ใหม่ในที่นี้เป็นบทละคร ชุดการแสดง การคิดทำทางประกอบการแสดง (ทักษะการสังเคราะห์) จัดโครงสร้างโดยการนำข้อมูล และผลการสังเคราะห์ต่างๆ มาออกแบบเป็นการแสดง ให้มีการบูรณาการร่วมกัน ของทั้งสามสาระ และปรับโครงสร้างต่างๆ อยู่ตลอดกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน (ทักษะ การปรับโครงสร้าง) จนในที่สุดนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้มาจากห้องเรียนและจากการศึกษา ข้อมูลเพิ่มเติม และกระบวนการในการคิดไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง (ทักษะ การประยุกต์) และจบด้วยการประเมินตัดสินคุณค่าของงานศิลปะโดยการนำไปเทียบกับระดับ คุณภาพที่กำหนดหรือตั้งเกณฑ์ไว้ ด้วยบุคคลที่หลากหลายทั้งตนเอง เพื่อนร่วมชั้นเรียน ครูผู้สอน และผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก (ทักษะการประเมิน) ซึ่งกระบวนการทั้งหมดที่กล่าวมา เป็นส่วนหนึ่งของทักษะการคิดขั้นสูง ซึ่งเกิดขึ้นจากกระบวนการประเมินผลตามสภาพจริง

บทสรุป

สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นความพยายามของผู้เขียนที่ต้องการนำเสนอหลักคิด ในการใช้กระบวนการประเมินผลตามสภาพจริงมาบูรณาการในวิชาศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ โดยเริ่มต้น นำเสนอให้เห็นถึงความสำคัญและปัญหาของการประเมินผลทางศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ที่ใช้อยู่ในระบบการศึกษาปัจจุบัน จากนั้นจึงให้คำนิยามและอธิบายเหตุผลในการเลือก ใช้การประเมินผลตามสภาพจริง ซึ่งเป็นการประเมินผลในลักษณะที่เป็นกระบวนการในการ ประเมินการปฏิบัติงานของผู้เรียนในสถานการณ์จริง หรือคล้ายสถานการณ์จริง ทั้งใน และนอกห้องเรียน เน้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความเข้าใจและทักษะการคิดที่ซับซ้อน โดยงานที่ผู้เรียนทำมีลักษณะเป็นงานที่บูรณาการความรู้และทักษะเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนสามารถ เชื่อมโยงความรู้ไปสู่ชีวิตจริงได้ โดยงานที่ทำเป็นงานที่ใช้ทักษะในการคิดขั้นสูง ซึ่งมีความแตกต่างจากการวัดประเมินผลโดยทั่วไปที่มุ่งเน้นผลลัพธ์หรือผลงานเป็นหลัก หรือใช้การแสดงของนักเรียนเพียงครั้งเดียวเพื่อตัดสินความสามารถทางดนตรีของผู้เรียน เนื่องจาก ผู้เขียนเชื่อว่าการประเมินผลทางศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ของนักเรียนที่ดีนั้นต้องพิจารณา พฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม พัฒนาการทางศิลปะ รสนิยมทางศิลปะ และผลการสอบวัดความรู้ควบคู่กันไปกับการเรียนการสอน ดังนั้นหากนำเฉพาะเกณฑ์การตัดสิน ทางศิลปะที่พัฒนาจากการประกวดมาใช้ในการประเมินผลทางศิลปะด้วยการแสดงครั้งเดียว จากการแสดง จะไม่สามารถประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้นำกรณีตัวอย่างการใช้การประเมินผลตามสภาพจริง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม ผ่านโครงการวัดประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มาแสดงให้เห็นทั้งกระบวนการ เริ่มต้นตั้งแต่การวางแผนการดำเนินงาน วิธีการประเมินผลตามสภาพจริง และประโยชน์ในการใช้กระบวนการวัดประเมินผลตามสภาพจริง

จากสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดผู้เขียนมีความประสงค์ที่จะนำเสนอประสบการณ์และแนวคิดที่ได้จากการทำงานของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม ซึ่งเป็นความพยายามเล็กๆ ภายใต้อความหวังว่าวิชาทางด้านศิลปะ จะได้รับการยอมรับในสังคมผ่านการประเมินผลที่เป็นไปตามหลักวิชาการ เพื่อที่จะทำให้ นักเรียน เกิดความรัก ความเข้าใจ ความซาบซึ้งในศิลปะ ผ่านกระบวนการฝึกปฏิบัติที่ได้ทำงานศิลปะตามสภาพจริง เพราะหากเรียนศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์แล้วไม่ได้ ร้อง เล่น เต้น วาดรูปในสถานการณ์จริง ก็ไม่มีประโยชน์ที่นำเวลาที่มีค่าของนักเรียนมาเสียเปล่า ในห้องเรียนที่หลายคนคิดว่าไม่มีความหมาย

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมลวรรณ ตั้งชนกานนท์. (2549). การประเมินผลตามสภาพจริง. *วารสารครุศาสตร์*, 34(3), 1-13.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). *การวัดและประเมินผลสภาพแท้จริงของนักเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม. (2556). *เอกสารสรุปโครงการประเมินผลการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม*. โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม. กรุงเทพฯ.
- ทิตนา แคมมณี. (2549). *การนำเสนอรูปแบบเสริมสร้างทักษะการคิดขั้นสูง ของนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรี สำหรับหลักสูตรครุศึกษา: รายงานผลการวิจัย*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2544). *การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แนวคิด และวิธีการ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

วิจัยลัมพก์ เหล่าวานิช. (2556). *กระบวนการกลายเป็นชายขอบของวิชาดนตรีในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน: วิชาชีพศึกษาแนวโบราณคดีความรู้*. (วิทยานิพนธ์ดุขฎฐิบัณติต สาขาดนตรีศึกษา), วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

ภาษาอังกฤษ

- Amadio, M., Truong, N., & Tschurennev, J. (2006). *Instructional Time and the Place of Asthetic Education in School Curricula at the Begining of the Twenty-First Century*. Paper presented at the IBE Working Papers on Curriculum Issues N1, Geneva.
- Andrade, H. G. (1998). *Project zero rubrics and self-assessment*. Retrieved from <http://pz.harvard.edu/rubrics.php>
- Burack, F. (2002). Enhanced assessment in instrumental programs. *Music Educators Journal*, 88(27), 6-12.
- Edmund, D., Birkner, M., Burcham, R., & Heffner, C. (2007). *Identifying key issues in assessment in music education*. Paper presented at the Assessment in music education: integrating curriculum, theory, and practice, Proceedings of the 2007 symposium on assessment in music education, University of Florida.
- Lehman, P. R. (2007). *Getting donwn to basics*. Paper presented at the Assessment in music education: integrating curriculum, Theory, and practice, proceedings of the 2007 Florida Symposium on assessment in music education, University of Florida.
- Lively, F. J. (2007). *A collaborative journey to better music teaching through authentic assessment and evaluation: A narrative inquiry*. (MR32093 M.Ed.), University of Prince Edward Island (Canada), Ann Arbor. Retrieved from ProQuest Dissertations & Theses Global database. (Publication No.304716068)
- Meale, M. S. (2005). *The effect of goal setting, self-evaluation and self-reflection on student art performance in selected 4th and 5th grade visual art classes*. (3183092 Ph.D.), The Florida State University, Ann Arbor. Retrieved from ProQuest Dissertations & Theses Global database. (Publication No.304996780)

- Nutter, K. (1999). Managing assessment in music education. *Teaching Music*, 7(1), 26.
- Oare, S. R. (2007). *Goals and self-assessment in the middle school learner: A study of music practice habits*. (3282174 Ph.D.), Michigan State University, Ann Arbor. Retrieved June 15, 2015 from ProQuest Dissertations & Theses Global database. (Publication No.304844931)
- Svinicki, M. D. (2004). Authentic assessment: testing in reality. *New directions of teaching and learning*, 100(1), 23-29.
- Wenger, G. L. (2004). *What is an authentic assessment in art? Student reflections on the Visual Arts Process Diary of New South Wales, Australia*. (3140094 Ph.D.), The Pennsylvania State University, Ann Arbor. Retrieved from ProQuest Dissertations & Theses Global database. (Publication No.305145589)
- Winger, T. (2005). Leading to communicate. *Education Leadership*, 63(3), 61-65.
- Wingins, G. (1989). A true test: Toward more authentic and equitable assessment. *Phi Delta Kappa*, 70(May), 703-713.

.....

ผู้เขียน

อาจารย์ ดร.วิชฎาลัมพ์ เหล่าวานิช โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร 10330
อีเมล : vitchatalum@hotmail.com